Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

En Advarsel imod de falske Propheter.

(Fortsat fra Pag. 29.)

Frafaldet.

Mange af det Gamle Testamentes Propheter, tilligemed Apostlene under det Ny Testamentes Huusholdning, have forud i deres Prophetier kundgjort Menneskene et tilkommende Frafald, der skulde gaae forud for Frelserens Tilkommelse; for Frelserens Tilkommelse, fortæller Evang. Johannes, skulle atter et nyt Evangelium blive proclameret ved en Engel til dem, som boe paa Jorden.

En Røst har gjennemtrængt de danske Sletter, og forunderlige Anskuelser ere komne for Lyset; Anskuelser, der have vakt Alvor og Eftertanke hos mange oprigtige Sjele; medens paa samme Tid, andre derimod have forhærdet sig mod Sandheden, tilbageholdt Guds Rige fra dem selv, og foragtet den tilbudte Herlighed. Den aandelige Verden ryster paa sit Standpunkt, og skjøndt materielle Kræfter have været anvendte for at forsvare nedarvede Fordomme, gjennembryder dog Sandheden alt meer og meer det Sand, hvorpaa alle menneskelige Lærebygninger hvile. Et Værk gaaer frem i vort Land, der af Gud er bestemt til at beskæmme de Vise og tilintetgjøre de Kloges Forstand. De Enfoldige, Ulærde og Foragtede af denne Verden har Gud udvalgt til at udføre sit Forsæt, paa det intet Kjød paa Jorden skal rose sig for ham. De Vise og de Lærde have glemt, at den Viisdom, som er af Gud, ikke hentes af Bøger, eller læres paa Universiteter, have glemt, at det er umuligt for denne Verdens Vise at udfinde Guds Viisdom, — have glemt, at menneskelig Viisdom er Daarlighed for Gud. Derfor skulle de, som ere Vise i denne Verden, blive som Børn, og lære Guds Viisdom fra hans Tjenere, eller i modsat Tilfælde vil de omkomme i deres Uvidenhed.

Propheter og Apostle have bestemt forudsagt, at et Frafald fra Sandheden vilde foregaae. Propheten Esaias siger: "See, Herren gjør Jorden tom, og gjør den øde; og forvender dens Skikkelse, og adspreder dens Indbyggere. Og det skal være med Præsten saasom det gaaer Folket, med Tjeneren saasom det gaaer Herren, med Tjenestepigen saasom det gaaer Fruen, med den der kjøber, som med den der sælger, med den der udlaaner, som med den der skylder, med Aagerkarlen som med den han udsuger. Thi Landet skal blive saare udtømt, og saare fordærved, thi Herren har talet disse Ord. Jorden sørger og forsmægter, Verden er afmægtig og forsmægter, Jordens store og anselige Folk forsmægter. Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld, fordi de overtræde Love, for-

andre Anordningerne og bryde den evige Pagt." Jeremias siger, efterat han forud har omtalt, at Gud vilde sende Jægere og Fiskere, over hele Jorden, for at jage og fiske Israels Børn, fra alle Jordens Lande, hvor de have været fordrevne, "da skal Hedningene (det er de Christne) komme fra Jordens Ender og sige: Sandelig, vore Fædre have arvet Løgn, Forfængelighed og Ting, som intet kunde gavne dem. Og hvorledes kan nu et Menneske gjøre dem til Guder, (nemlig Fædrene, hvis Ord de paaberaabe sig), som ingen Guder ere? Derfor see, jeg vil denne Gang lade dem kjende, jeg vil lade dem kjende min Haand og min Magt og de skal kjende, at mit Navn er Herren." Paulus under det Ny Testamentes Huusholdning siger til de Thessaloniker: "Men vi bede eder Brødre, angaaende vor Herres Jesu Christi Tilkommelse, og vor Forsamling til ham; at I ikke snarligen lade Eder forvilde i Sindet, eller forfærde, hverken ved nogen Aand, eller ved Lære, eller ved Brev, som om det var fra os, som om Christi Dag var nær. Lad ingen Mennesker paa nogensomhelst Maade bedrage Eder; thi den Dag kommer ikke uden at der først skal skee et Frafald, og Syndens Menneske vorde aabenbaret, Fordærvelsens Søn." Paulus siger ligeledes til Thimotheus, "at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjerlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukjerlige, haardnakkede, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjerlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Skin af Gudfrygtighed, men fornægte dens Kraft. Fly ogsaa disse! Thi af dem ere de, som snige sig ind i Husene for at forføre Qvindfolk, som ere betyngede med Synder, og drives af mangeslags Lyster: bestandig læres de, og aldrig kunne de komme til Sandhedens Erkjendelse. Og ligesom de ægyptiske Koglere, Jannes og Jambres, imodstode Moses, ligesaae imodstaae og disse Sandheden: Mennesker med et fordærvet Sind, og angaaende Troen, fordømte." Og fremdeles paa et andet Sted formaner Paulus Timotheus: "Derfor besværger jeg Dig for Gud, og den Herre Jesu Christo, som skal dømme Levende og Døde, ved sin herlige Aabenbarelse og i sit Rige: Prædik Ordet, hold ved i Tide og i Utide; overbeviis, straf, forman med al Langmodighed og Lærdom! Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene bort fra Sandheden, og henvende sig til Fabler." Apostelen Peter taler til Menighederne om samme Frafald saaledes: "Men der vare ogsaa falske Propheter iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skal komme falske Lærere. der hemmelig skal indføre fordømmelige Vildfarelser i Lærdommen, og fornegte den Herre, som dem kjøbte; hvilke skulle føre over sig selv en hastig Fordømmelse. Og Mange skulle efterfølge deres fordærvelige Veie, og for deres Skyld skal Sandhedens Vei blive ilde omtalt. Og formedelst Gjerrighed skulle de forstille sig, for at søge Fordeel af Eder. Dommen over dem, alt længe afsagt, skal ikke tøve, og deres Fordærvelse slumrer ikke." Endvidere siger Peter paa et andet Sted ligeledes til Menighederne: "Vider da dette først, at i de sidste Dage skulle der komme Bespottere, som vandre efter deres egne Lyster og sige: hvad bliver der af Forjettelsen om hans Tilkommelse? thi siden Fædrene ere hensovede, ere alle Ting forblevne saaledes, som de vare fra Skabningens Begyndelse." Johannes skriver ligeledes til Menighederne: "Mine Børn! Det er den sidste Time; og som I have hørt, at Antichristen skal komme, saa ere nu alle-

vrede mange Antichrister komne; hvoraf vi kjende, at det er den sidste Time. De ere vel udgangne fra os, men de vare ikke af os, thi dersom de havde været af os, da havde de ikke tvivlet, men havde forblevet med os. Men nu ere de udgangne, for at det skulle blive aabenbaret, at de ikke alle ere af os."

Spaadommene afgive et træffende Billede paa Frafaldet, og det er som Esaias et andet Sted i sin Prophetí udtrykker sig, at Mørket skulde skjule Jorderige, og stor Dunkelhed Folkene; og efterat dette Frafald er udfoldet, gaaer Propheten over til at beskrive der herlige Triumph, naar Guds Folk igjen skal opløfte deres Røst, besynge Guds Majestæt, og raabe lydeligen fra Havet; ja Lovsangen skal lyde fra Jordens yderste Ender, den Retfærdige til Ære." Propheten Daniel beskriver Frafaldet under Billedet af en Konge, der skal tale store Ord imod den Høieste, og ødelægge de Hellige, og tage sig for at omskifte Tider og Lov, og de skal gives i hans Haand, indtil en Tid, og Tider og en Deel af en Tid. Frelseren omtaler Frafaldet under Billedet af en Lignelse, benævnet Klinten iblandt Hveden. Klinten voxede og qvalte Hveden, medens Folkene sov, og strax da Apostlene hensov, udsaaede Djævelen Klinte, og tilintetgjorde tilsidst Hveden, og saaledes bekom han omsider, som Daniel siger, Magt over de Hellige, og overvandt dem, og de bleve givne i hans Hænder, i et Tidsrum af 1260 jødiske Aar. Apostlene Peter og Paulus vidste godt, at Frafaldet, som begyndte i deres Dage, ikke vilde blive fuldkommet før længe efter deres Død; og at Gud atter i Tidernes Fylde, vilde udrække sin hellige Arm, baade for at frelse Hedninger og Jøder. Apostlen Johannes, som levede længe, og havde faaet Løfte, at han skulde have Magt over Døden, og Magt til at bringe Sjele til Gud, kundgjør os i sit 1ste almindelige Brev, at det var den sidste Time, at Guds Rige var iblandt dem, og at mange Antichrister (Secter) vare fremkomne. Himmeriges Rige er altsaa ophørt før Midten af det tredie Aarhundrede, efter Christi Fødsel, paa det østlige Continent; men vi troe det har bestaaet i et længere Tidsrum paa det vestlige Continent.

Forjettelsens, den Hellig-Aand, eller Aabenbaringens Aand, som den Herre Jesus Christus lovede Peter, skulle være Klippen, paa hvilken Frelseren gjennem ham vilde bygge sin Kirke eller Menighed, blev borttaget fra Jorden, og Djævelen fik, som vi have hørt, Magt til at beseire Guds Hellige, og overvinde dem, saa at de bleve givne i hans Hænder i det ovennævnte Tidsrum. Vi lære, at den apostoliske Kirke ikke blev bygget, hverken paa Peter, eller paa Biblen, thi den Kundskab de besadde, var Tradition (mundtlig Efterretning fra Mand til Mand), fordi de ialmindelighed manglede de hellige bibelske Manuscripter, og deres Lærdoms Underretning og Underviisning, var altsaa ikke fra Kjød og Blod, men fra Aabenbaringens Aand, der tillige bekræftede de foregaaende Skrifters Troværdighed. Den umiddelbare Aabenbaring blev Klippen, paa hvilken Herren vilde bygge sin Menighed, og Aabenbaringens Lys vedblev at være iblandt de Hellige; indtil de tilsidst opgav Aanden, og lod sig overvinde af Djævelen, der satte an paa dem, og gjennemsigtede dem som Hvede. Det vilde f. Ex. være Gjækkeri, og Uforstandighed at antage, at den fulde Biographi om Jesus indeholdes i det Nye Testamente, da Apostelen Johannes vidner, at Verden ikke selv kunde rumme enhver skreven Beretning om Jesu Christi Lærdomme og Gjerninger. — Men kunne vi antage, at Christi Fortjenester ikke skulle blive ihukommede af Menneskene, fordi de ikke ere opskrevne? Ingenlunde; thi Gud har lovet sine Udvalgte, at

Aanden skal føre Alt frem i deres Hukommelse, endogsaa Guds Dybheder, det vil sige: de Ting, som Tungen ikke kan udtale, eller Hjerterne begribe. Intet Menneske paa Jorden kan, om han ogsaa samstemmer med det Gamle og Nye Testamentes Lærdomme, derfor have eller finde det evige Liv. Men netop disse Skrifter ere bestemte til ligesom at aabne Døren for ham til Aabenbaringen, eller den evige Guds Viisdom, dersom han i Ydmyghed underkaster sig Guds Villie og lader sig føde paany af Vand og den Aand, som giver Aabenbaring, eller Christi Kundskab. Uden at dette skeer, kan Mennesket ikke see Guds Rige, selv om han var i Besiddelse af, eller havde alt det i sin Hukommelse, som var optegnet i de hellige Skrifter. Som Draaben er imod Oceanet, saaledes troe vi, at Biblen er ihenseende til den evige Guds Viisdom, Kundskab og Aabenbaring, som skjenkes dem, der elske at gjøre Guds Villie. Saaledes vare de Første-Dages-Hellige velsignede med et herligt Kildevæld af Liv, Lys og Myndighed, og Kirkens jordiske Overhoved Peter forjetter, at den Hellig-Aands Gaver skulle vedblive over alle dem, Herren vor Gud vilde kalde til sit Rige.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 102.)

Da vor Oversættelse snart var tilendebragt, droge vi til Palmyra i Wayne County i de Forenede Stater for at sikkre os at ingen Eftertrykning skulde finde Sted, og accorderede med Hr. P. Egbert Grandon, om at han trykkede femtusinde Exemplarer for tretusinde Dollars.

Jeg ønsker at bemærke her, at Titelbladet er en bogstavelig Oversættelse, tagen fra det sidste Blad paa den venstre Side af Samlingen eller Bogen, der bestod af Tavler, som indeholdt den Beretning, som er bleven oversat; og dette nævnte Titelblad er ingenlunde en nyere Sammensætning, hverken af mig eller af noget andet Menneske, som har levet, eller som lever i denne Slægt. I den Hensigt at rette en Vildfarelse, som er meget almindelig angaaende den giver jeg derfor nedenunder Titelbladet af den engelske Oversættelse af Mormons Bog, som er en ægte og bogstavelig Oversættelse af Titelbladet paa Originalen, saaledes som den er nedskrevet paa Tavlerne:

Mormons Bog.

„En Beretning, skreven ved Mormons Haand paa Tavler, efter Nephi Tavler."

„Og det er en Forkortelse af Nephi Folks Optegnelse, og Lamaniternes Handeler: skreven til Lamaniterne, hvilke ere en Levning af Israels Huus; saa og til Jøder og Hedninge. Skreven og forseglet og gjemt i Herren, at den ei skulde fordærves, men komme frem ved Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand, og gjemt i Herren til at fremkomme i sin Tid ved Hedningene — dens Udlæggelse ved Guds Gave."

Ogsaa: „Et kort Udtog af Ethers Bog; hvilken er en Optegnelse om Jareds Folk, som blev frastilt paa den Tid, Herren fordærvede Folkets Tungemaal, da de byggede et Taarn for at naae til Himlen. Dette Udtog viser de Overblevne af Israels Huus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre; og at de kunne kjende

Herrens Pagter, at de ikke ere forskudte, til evig Tid; og tillige for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus Christus er den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu dersom der er Feil, da ere de menneskelige Feiltagelser; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, at I maae findes ubesmittede for Christi Domstol."

Det øvrige af Titelbladet er nyere:

„En Befaling af Gud, og ikke af Mennesker, til Martin Harris; given i Manchester i New-York i Marts 1830, af ham, der er evig." (See Pagtens Bog, Side 153).

Medens Mormons Bog var i Bogtrykkerens Hænder, vedbleve vi stedse at bære Vidnesbyrd og at undervise, saavidt som Leiligheden tillod os det; og gjorde tillige vore Brodre bekjendt med, at vi havde faaet Befaling til at organisere Kirken. og i den Hensigt — kom vi derefter sammen i ovenomtalte Hr. P. Whitmers Huus, Tirsdagen den sjette April i Aaret attenhundrede og tredive.

Efter høitideligt at have aabnet vort Møde med Bøn til vor himmelske Fader skrede vi frem med at spørge vore Brødre, for at vide, om de vilde antage os til deres Lærere i de Ting, som hører til Guds Rige, og om de vare tilfredse med, at vi for Fremtiden skulle vedblive at være organiserede som en Kirke i Overeensstemmelse med nævnte Befaling, som vi havde erholdt. De bifaldt dette eenstemmigen. Jeg lagde da mine Hænder paa Oliver Cowdery og ordinerede ham til en Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige, hvorefter han ogsaa ordinerede mig til en Ældstes Embede i samme Kirke. Vi toge derefter Brød, velsignede det og brød det med dem, ogsaa Viin, velsignede den og drak den med dem. Vi lagde saa vore Hænder paa ethvert enkelt Medlem af den daværende Kirke, paa det at de kunde annamme den Hellig-Aands Gave og være bekræftede som Medlemmer af Christi Kirke. Den Hellig-Aand var i en meget høi Grad udgydt over os — nogle propheterede, idet vi alle bade til Herren og glædede os overordentligt. Medens vi nu vare tilsammen, fik jeg følgende Aabenbaring: "See der skal vedligeholdes en Optegnelse iblandt Eder og deri skal du kaldes en Seer, en Oversætter, o. s. v." (See Pagtens B. Side 157).

Vi skrede nu til at kalde og ordinere nogle andre af Brødrene til forskjellige Embeder i Præstedømmet, eftersom Aanden aabenbarede til os; og efterat vi en Tid glade havde vidnet om og følt over os den Hellig-Aands Kræfter og Velsignelser, toge vi Afsked med hinanden med den behagelige Vished, at vi nu vare uadskillelige Medlemmer af, og anerkiendte af Gud som "Jesu Christi Kirke," der var organiseret i Overeensstemmelse med Befalingerne og Aabenbaringerne, som han havde givet til os i de sidste Dage, saavelsom med den Befaling af Kirken, som var nedskreven i det Nye Testamente.

Adskillige Personer, som havde bivaanet omtalte Møde, og som vare blevne overbeviiste om Sandheden, kom kort efter frem og bleve optagne i Kirken; iblandt dem bleve min Fader og min Moder døbte til min store Glæde og Trøst, og omtrent paa samme Tid Martin Harris og A. Rockwell.

En Aabenbaring til Christi Kirke, oprettet i disse sidste Dage, i Aaret attenhundrede og tredive efter Christi Fødsel; given i April 1830, paa Grund af at Nogle ønskede at forene sig med Kirken uden Gjendaab, hvilke forud vare døbte. „See, jeg siger Eder, at alle Pagter har jeg heri ladet bortskaffe", o. s. v. (See Pagtens B. Side 159.)

Da følgende Personer attraaede at faae at vide af Herren, hvad der skulde være deres respective Pligter angaaende dette Værk,

raadspurgte jeg Herren og fik for dem følgende:

Aabenbaring til Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel H. Smith, Joseph Smith sen. og Joseph Knight sen., given i April 1830: „See, jeg taler nogle faa Ord til dig, Oliver", o. s. v. (See Vagtens B. Side 156.)

Søndagen den 11te April 1830 prædikede Oliver Cowdery offentligt første Gang og først af os alle; vor Forsamling blev efter Bestemmelse holdt i Whitmers Huus i Fayette. Et stort Antal Mennesker bivaanede den, og samme Dag bleve følgende døbte: Hyrum Page, Catharine Page, Christian Whitmer, Anna Whitmer, Jacob Whitmer, Elizabeth Whitmer, og den attende Peter Whitmer sen., Mary Whitmer, William Jolly, Elizabeth Jolly, Vincent Jolly, Richard Z. Peterson og Elizabeth Anna Whitmer, — alle af Oliver Cowdery i Søen Seneca.

I denne Maaned aflagde jeg Besøg i Joseph Knights Bolig i Colesville, Broom County. Med ham og hans Familie havde jeg tidligere været bekjendt og har ovenfor omtalt ham for hans Venlighed og Opmærksomhed mod os, medens vi oversatte Mormons Bog. Hr. Knight og hans Familie var Universalister, (de troede paa Guds almindelige Naade), men de billigede dog mine religiøse Anskuelser, og viiste sig stadigen venlige og gjestfri. Vi holdt adskillige Forsamlinger i Nabolavet; vi havde mange Venner og nogle Fiender. Vore Forsamlinger vare vel besøgte, og Mange begyndte inderligen at bede den almægtige Gud om, at han vilde give dem Viisdom til at forstaae Sandheden. Iblandt dem, som regelmæssigen bivaanede vore Forsamlinger befandt Newel Knight sig, en Søn af Joseph Knight. Han og jeg havde mange alvorlige Samtaler om det vigtige Punkt om Menneskets evige Salighed. Det var bleven vor Sædvane at bede meget i vore Forsamlinger, og Newel havde sagt, at han vilde forsøge at tage sit Kors op og bede høit under vor Forsamling; men da vi atter mødte tilsammen, undskyldte han sig hellere. Jeg prøvede at formaae ham dertil ved at benytte mig af en Lignelse, nemlig ved at forestille ham, om han ikke, naar han skulle falde i et Hul i en Mose, vilde forsøge at hjelpe sig op deraf? og at vi nu vare villige til at hjelpe ham ud af Mudderhullet. Han svarede, at han, saafremt som han var kommen i et Mudderhul ved Uagtsomhed, hellere vilde vente og selv drage sig ud end have Andre til at hjelpe ham, og saaledes vilde han vente indtil han kunde komme ind i Skovene i Eenrum, og der vilde han bede. Han opsatte følgelig at bede, til han den næste Morgen befandt sig paa et eensomt Sted i Skovene, hvor han, efter hans egen Beretning siden efter, gjorde adskillige Forsøg paa at bede, men næppe kunde gjøre saa, fordi han følte, at han ikke havde gjort sin Pligt; thi han skulde have bedet i Andres Nærværelse. Han begyndte at føle sig utilpas og vedblev at befinde sig ilde, baade paa Sind og Legeme, saa at hans Hustrue, da han kom hjem, forskrækkedes meget over hans Udseende. Han forlangte, at hun skulde gaae og hente mig til ham. Jeg gik og fandt ham meget lidende paa hans Sind; og hans Legeme bevægede sig paa en meget besynderlig Maade. Hans Ansigt og Lemmer vrede og fordreiede sig i enhver Skikkelse og Form, som er mulig at forestille sig, og tilsidst blev han kastet om paa Gulvel af Værelset og kastede sig omkring paa det Frygteligste. Hans Naboer og Slægtninge bleve snart underrettede om hans Tilstand, og i kort Tid havde saamange som otte eller ni voxne Personer samlet sig for at være Vidne til denne Scene. Efterat han saaledes havde lidt en Stund, lykkedes det mig at faae fat paa ham med min Haand, og næsten i Dieblikket efter talte han til mig, og med megen stor Alvorlighed forlangte han af mig, at

jeg skulde uddrive Djævelen af ham, idet han sagde, at den var i ham, og at han ogsaa vidste, at jeg kunde drive den ud. Jeg svarede: „derfom Du veed, at jeg kan, skal det skee,“ jeg irettesatte da næsten ubevidst Djævelen, og bød den i Jesu Christi Navn at vige fra ham, og strax udbrød da Newel og sagde, at han saae Djævelen forlade ham og komme ham af Sigte. *)

Scenen forandredes nu ganske; thi saa snart som Djævelen havde forladt vor Ven fik hans Ansigt igjen sit naturlige Udseende, hans Legemes Vriden ophørte, og næsten i samme Øieblik kom Herrens Aand ned over ham og Syner af Evigheden aabnede sig for hans Blik. Han fortalte sideneſter, hvad han havde erfaret saaledes: „Jeg begyndte nu at føle det behageliste Indtryk paa mig, og paa Øieblikket vare Syner af Himlen aabnede for mit Blik. Jeg følte mig draget op og forblev i nogen Tid indviklet i Betragtning i en saadan Grad, at jeg ikke vidste, hvad der var foregaaet i Værelset. Lidt efter lidt følte jeg et Tryk at hvile tungt paa min Skulder og paa den ene Side af mit Hoved, hvilket tjente til igjen at bringe mig til at fatte min Tilstand, og jeg fandt, at Herrens Aand virkelig havde draget mig op af Gulvet, og at min Skulder og mit Hoved vare blevne trykkede mod Bræderne.

Alt dette blev bevidnet af Mange, til deres store Forbauselse og Glæde, da de saae, at Djævelen saaledes blev uddreven, og Guds Kraft og hans hellige Aand saaledes at blive aabenbaret. Saasnart som han kom til sin Bevidsthed igjen, var han saa svag paa Legemet, at vi vare nødte til at lægge ham i hans Seng og oppebie nogen Tid paa ham. Man kan vel tænke sig, at en saadan Scene, som den, bidrog meget til at bringe dem til at troe, som vare Vidne dertil; og tilsidst blev den største Deel af dem Medlemmer af Kirken.

Kort efter denne Begivenhed vendte jeg tilbage til Fayette i Seneca County. Mormons Bog (Josephs Træ i Ephraims Hænder) havde nu været publiceret i nogen Tid, og som en gammel Prophet har forudsagt om den: „den blev kun agtet som noget Fremmed.“ Ikke ringe Bevægelse opstod, da den kom frem; stor Modstand og Forfølgelse ledsagede Bekjenderne af dens Troværdighed; men det var nu skeet, at Sandhed var voxet op af Jorden, og Retfærdighed havde seet ned af Himmelen, saa vi frygtede ikke vore Modstandere, da vi vidste, at vi havde baade Sandhed og Retfærdighed paa vor Side; at vi havde baade Faderen og Sønnen, fordi vi havde Christi Lærdomme og holdt os til dem, og derfor vedbleve vi at prædike og undervise Alle, som vare villige til at høre.

I den sidste Uge i Mai kom den før omtalte Newel Knight for at besøge os i Fayette, og blev døbt af David Whitmer.

Den første Dag i Juni 1830 holdt vi vor første Conferenze, som en organiseret Kirke. Vi vare omtrent tredive i Antal, og foruden dem vare Mange forsamlede med os, som vare enten Troende eller begjerlige efter at lære.

Efter at have aabnet med Sang og Bøn deeltoge vi alle i Sindbilledet af Vorherre Jesu Christi Legeme og Blod; vi skrede derpaa frem til at give dem Haandspaalæggelse, som sidst vare blevne døbte, og derefter kaldte og ordinerede vi Flere til forskjellige Embeder af Præstedømmet. Der blev talet meget til Formaning og Underviisning, og den Hellig-Aand var udgydt paa os paa en mirakuløs Maade. — Mange af os propheterede, medens Andre saae Him-

*) Dette var det første Mirakel, som blev udført i denne Kirke eller af noget Medlem af den, og det blev ikke udført ved ét Menneske eller ved Menneskets Kraft; men det blev gjort af Gud ved guddommelig Kraft: Derfor være Æren og Prisen, Herredømmet og Herligheden Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands i al Evighed. Amen.

lene aabnede for dem og bleve saa overvældede, at vi maatte lægge dem i Senge eller paa andre passende Steder; iblandt de Sidste var Broder Newel Knight, som blev bragt i Seng uden at være istand til at hjelpe sig selv. Efter hans egen Beretning om Tildragelsen kunde han ikke begribe, hvorfor vi vilde lægge ham i en Seng, da han ingen Svaghed følte. Han følte sit Hjerte fyldt med Kjerlighed, med Herlighed og undsigelig Glæde, og kunde gjøre Rede for alt, som var foregaaet i Værelset; da ganske pludselig et Syn om Fremtiden viiste sig for ham. Han saae der fremstillet et stort Værk, som jeg nu skulde være et Redskab til at fuldføre. Han saae Himlen aabnet og skuede den Herre Jesus siddende ved den høire Haand af Majestæten i det Høie, og det var ham klart at forstaae, at den Tid skulle komme, da det skulle tilstedes ham at indgaae til ham for at glæde sig i hans Nærværelse i al Evighed. Da Brødrenes legemlige Styrke blev igjenopreist, sang de med Fryd "Hosseanna" for Gud og Lammet, og de skuede igjen den Herlighed, som de kun havde seet og følt i Aanden.

Saadanne Scener, som disse vare beregnede paa at indskyde undsigelig Glæde i vore Hjerter og fylde os med Ærefrygt og Ærbødighed for det almægtige Væsen, af hvis Naade vi vare blevne kaldede for at være Redskaber til at bringe det glade Budskab om saadanne herlige Velsignelser, som nu bleve udgydte over os, rundtom til Menneskens Børn. For at vi skulde finde, at vi selv vare kaldede til de selvsamme Ting, som Apostlene iagttoge i gamle Dage; for at vi skulde erkjende Vigtigheden og Høitideligheden af saadanne Forretninger, og for at vi skulde vidne og føle de samme herlige Virkninger af Præstedømmets Magt, den Hellig-Aands Gaver og Velsignelser og den barmhjertige Guds Godhed og Naade til dem, som adløde vor Herre Jesu Christi evige Evangelium, som var forbundet for at skabe en henrykkende Taknemligheds Følelse inden i os og for at indgyde frisk Nidkjerhed og Kraft i os til Sandheden.

Kort efter denne Conferenze døbte David Whitmer følgende Personer i Søen Seneca: John Poorman, John Jelly, Jerushee Smith, Catherine Smith, William Smith, Don C. Smith, Peter Rockwell, Caroline Rockwell og Electa Rockwell.

(Fortsættes.)

Hvad er der, og hvad vil der blive gjort i det nittende Aarhundrede?

Af J. W. Young.

Disse Spørgsmaal hører man ofte; men hvo af dette Aarhundredes Lærde kan give en fuldstændig Opløsning derpaa? Det er Menneskene en let Sag at fortælle os mange store Foretagender, som ere blevne udførte i det sidste halve Aarhundrede, fordi Dagbladene ere fulde deraf; ikke destomindre have mange store Begivenheder fundet Sted, hvorom Massen er meget lidt bekjendt. Det er en Kjendsgjerning, at Continenterne ved Robert Fultons Skarpsindighed næsten ere blevne forenede saameget, at en Reise fra Liverpool til New-York nu betragtes som en kort Lysttour, medens den kun for faa Aar siden ansaaes næsten som en Reise paa Livstid. Ved Dr. Morses dybe Undersøgelser blive Efterretninger fra London til Paris meddeelte saa hurtigt som et Blink med Øinene. Liig en Ørn have Menneskene lært at flyve igjennem Luften;

de have lært at bringe Lynild ned fra Skyerne; og med deres konstige Dine (Teleskoper) have de lært at opdage Planeter, som hidindtil have været uopdagede paa Grund af Afstanden. Kongeriger ere blevne omstyrtede; Konger og Adelige ere blevne nedstyrtede fra deres høie Steder; Andre have taget deres Hæder og Ære, og de have seet sig nødsagede til at søge et Tilflugtssted blandt Fremmede langt fra deres Fødeland. Paa nogle Strækninger har Jorden aabnet sine Skatte, hvilket har bragt Tusinder, fra fornuftige Mennesker, til at blive Daarer. Og for endmere at gjøre Fremskridt ere Prøver af alle paa Jorden værende Nationers Skarpsindighed, Rigdom og Industri blevne samlede under Himlen af et Glaspallads saa at en spekulerende Verden kunde gjøre Anmærkninger derover.

Men medens dette har gaaet for sig, er en anden Scene bleven opført, som kun den mere alvorlige og eftertænkende Deel af Menneskeslægten have givet Agt paa. Medens Mængden har været forgabet i en populair Verdens grove Bedrageres latterlige Daarskaber, have Engle besøgt Menneskenes Børn: en telegraphisk Meddelelse er bleven aabnet mellem Himlene og Jorden, hvorved Guds Sind og Villie er bleven bekjendtgjort til Menneskens Børn. Ephraims Træ er bleven aabenbaret, og oversat ved Propheten Joseph Smith, og er bleven forenet med Juda Træ, paa det at de skulle blive til eet i Herrens Haand, for at udføre hans store Forehavende, som Propheten Ezekiel forudsagde. En Kirke er bleven organiseret paa Jorden med dens Apostle, Propheter, Hyrder og Lærere, og med dens Gaver, Velsignelser og Anordninger. Denne Kirke blev organiseret den sjette Dag i April 1830. Siden den Tid har Menigheden bygget to smukke Templer, af hvilke det ene kunde regnes iblandt de prægtigste Bygninger i den vestlige Verden. Den har bygget tre smukke Stæder og adskillige Smaa-Byer. Dens Medlemmer ere fem Gange blevne uddrevne fra deres Hjem (som de havde betalt med deres Penge, og som de havde gjort behagelig ved deres Industri) ved Excesser af Pøblen! og tilsidst ere de blevne uddrevne fra de civiliserede Egne til Ørkener, som kun vare beboede af Vilde; og dette tillige i Vinterens Kulde. Deres Huse ere blevne brændte, deres Eiendomme confiskerede, deres Sæd ødelagt, deres Qvinder voldtagne, deres Mænd dræbte, enten de vare koldblodige, eller de forsøgte at forsvare deres Hustruer, Børn og Søstre mod fordærvede og følesløse Menneskers Misgjerninger. Deres Prophet og Patriark bleve ihjelslagne af en ubarmhjertig Pøbel, da de sadde fængslede paa Grund af en falsk Anklage! Og uagtet Guds Kirke og Rige først blev organiseret kun med sex Medlemmer, og den fra den Dag den blev organiseret til den nuværende Tid har lidt alle Slags Forfølgelser, og mange Hundreder ere faldne som Martyrer for dens Sag, beløber dens Medlemmers Antal sig dog til en hundrede og halvtredsindstyve- til tohundrede tusinde Sjele. Og Jesu Christi Evangelium er bleven prædiket vidt og bredt i de Forenede-Stater i Nord-Amerika, i England, Skotland, Wales og Canada, og det prædikes nu i Irland, Frankrig, Danmark, Tydskland, Italien, Schweits, Ostindien og paa mange af Øerne i det stille Hav.

Nu nok om hvad der er skeet. Men hvad staaer der nu tilbage, som skal skee? Jeg vil nu ikke tage mig for at forudsige om Hr. Reynolds vil være istand til at lægge en telegraphisk Linie fra New-York til Kysten af Irland eller ikke; eller om Amerikanerne ville lægge en Jernbane fra St. Louis til det stille Hav; eller om Rommerne ville skjære en Kanal ind til Vesuv og udslukke Ilden, som brænder i dens Inderste; eller om Franskmændene ville forfærdige et Luftskib, og seile bort til Jupiter — i den Tid der er tilbage af dette

Aarhundrede; men jeg vil tale om noget Vigtigere, som jeg veed skal skee.

Jeg vil da begynde med at sige, at „dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ Paa hvad skal der da blive Ende? Nu, der skal blive Ende paa Ugudelighed og Satans Herredømme. Men af hvem skal det da prædikes? — ved Bibel-Selskaberne? Nei. Af hvem da? Ved Guds Tjenere, som gaae frem fra Nation til Nation, uden Pung eller Taske og raabe høit til Folket, idet de forkynde dem, at Menneskens Søns anden Tilkommelse er nær forhaanden; og at Himlens Gud gjør sig rede til at komme ud af sit skjulte Sted for at lade Jordens Nationer føle hans Vrede; og byde Zions Døttre (det er dem, som ville adlyde Evangeliet) at flye fra Babylons Døttres Midte, „at de ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at de ikke skulle rammes af hendes Plager.“

Den høieste Guds Hellige skulle samles tilsammen, at de maae beredes til at møde deres Frelser; thi han siger, „jeg vil udsende mine Engle med stærklydende Basune; og de skulle forsamle mine Udvalgte fra de fire Vinde fra den ene Ende af Himlen til den anden.“ Alt dette skal gaae for sig i dette Aarhundrede; thi der er skrevet: „denne Slægt skal ikke forgaae, førend dette skeer altsammen.“ Zion skal blive oprettet i Bjergenes Midte; thi siger Skriften: „det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Bjerg skal være beredt oven paa Bjergene, og ophøies over Høiene, og alle Folkeslag skulle løbe dertil.“ Heraf synes det da, at der skal bygges et Huus til Herren i dette Aarhundrede, og at Folk af enhver Nation skal gaae op dertil. Hvorfor ville de gaae derop? Lader os læse. „Og mange Folk skulle gaae og sige, kommer, og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at de maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem.“ Man seer heraf, at de gaae op til Herrens Huus, at de maae blive underviiste i hans Veie og i de nyere Propheters Ord, at de maae annamme deres Klædebon, blive aftvættede og salvede; og at de tillige maae forrette en Handling for deres døde Venner, hvilken Handling de ikke kunde forrette selv, og derved ikke alene selv undgaae Guds Tugtelse, men ogsaa blive Frelsere til deres Stamfædre. En anden vigtig Ting vil det være for dem, som ere oprigtige af Hjertet, af alle Folkeslag, at faae den rette Klædning som Gjester ved Bryllups-Maaltidet; thi dersom de ikke ere iførte Bryllups-Klædningen, ville de visseligen blive „bundne om Hænder og Fødder og kastede ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel.“ De maae ogsaa erholde deres Indbydelses-Kort eller Pas, som Brudgommen vil sende sine Gjester, at de maae tilstedes Adgang til ham, naar han kommer i Herlighed for at tage Sin Brud.

De Hellige, som ere spredte rundtom paa Jorden, have mange Forfølgelser at gjennemgaae, meget ædelt Blod vil blive udøst, eller med andre Ord, mange gode Mænd og Qvinder skulle dø som Martyrer for Guds Værk og Jesu Christi Vidnesbyrd; thi der staaer skrevet: „Og der han havde aabnet det femte Segl, saae jeg deres Sjele, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for Jesu Christi Vidnesbyrd Skyld. — — — Og dem bleve givne, Hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke hereftter skulde ihjelslaaes ligesom de.“ Enhver Nation, som ikke annammer Evangeliet, — da den Nation vil forkaste det saaledes, og den Nation vil da lade Guds Tjenere blive slagne ihjel og derved besegle deres Fordømmelse.

Men uagtet alle de Forfølgelser, de Hellige skulle lide, ville de dog vedblive at indsamle Guds Udvalgte til at opbygge Zion, og pryde hendes Tempel med Alt, hvad der er skjønt og helligt; og til Slutning ville de samle alle de gode — ethvert Sandhedens Princip, enten religiøst, politisk eller videnskabeligt, og tage dem med til Zion at de ikke skulle fortabes, naar de Ugudelige blive fortærede; thi Alt, som hører til Gud og Retfærdighed skal samles sammen til eet i dette Aarhundrede. — Kongeriger og Keiserdømmer skulle hensmulre som Jordens Støv paa Grund af deres Vederstyggeligheder for Guds Aasyn. „Babylon, den store Stad, skal falde; thi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Horeries giftige Viin" og har kundgjort dem sine falske Lærdomme og har faaet dem til at indsuge hendes Løgne fra Slægt til Slægt. Zion skal ikke alene opbygges i denne Slægt, men Jerusalem skal ogsaa blive som en Stad uden Mure, formedelst den Mængde af Mennesker og Qvæg, som er inden i den. „De Forskudte af Juda skulle blive indsamlede," thi Herren skal give Juda sin Deel af det hellige Land til Arv." „Og det skal skee paa den samme Dag (i det nittende Aarhundrede) skal man blæse i en stor Basun, saa skulle de Fortabte i Asyriæ Land komme, og de Bortdrevne i Ægypti Land, og tilbede for Herren paa det hellige Bjerg i Jerusalem." „Hver Dal skal ophøies, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres; og hvad som er krumt, skal blive jævnt, og det Knudrede skal blive ligesom en slet Dal! Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og de skulle see, ja alt Kjød tillige, det, som Herrens Mund haver talet. — — — See den Herre Gud skal komme imod den Stærke, og hans Arm skal herske over ham; see, hans Løn er hos ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt." Han skal velsigne sit Folk med Rigdomme af Jorden nedentil og af Himlene oventil, Han skal sende sin Engel til at undervise sit Folk og forberede dem paa hans Tilkommelses Dag.

Herren skal opreise alle dem, som have været trofaste, som bleve uddrevne fra deres Eiendoms Land i Jackson Counti i Missouri; og sætte dem i Besiddelse af deres Land igjen. Et Tempel skal da blive opreist til den store Guds Navn i denne Slægt, i Jackson County; og Lamaniterne skulle hjelpe til at opbygge det. Og Guds Herlighed skal hvile over det Tempel, og i det skulle alle Præstedømmets Nøgler blive givne. Og til Slutning: Den lille Steen skal vedblive at rulle fra Bjerget, indtil den skal opfylde hele Jorden, og til Riget bliver givet til den Høiestes Hellige, og de skulle besidde det i al Evighed. Andre Optegnelser om Lamaniterne skulle komme frem og blive oversatte, og de skulle lære os Principer, som bleve lærte i gamle Dage; men som Menneskens Børn ikke ville annamme nu.

Og som paa en Maade Slutning af Værket i det nittende Aarhundrede skulle de fortabte Stammer vende tilbage igjen til deres Eiendoms Land, og de skulle medbringe deres Optegnelser; og Beretningen om Guds Handeler fra Tid til anden. Thi der staaer skrevet: „Derfor see, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: saa vist som Herren lever, som førte Israels Børn ud af Ægypti Land! men, saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland, og af alle Landene, der som han havde fordrevet dem hen; og jeg vil føre dem tilbage til deres eget Land." Efter at jeg har sagt saa meget angaaende det, som de gamle Propheter have forudsagt skulle finde Sted i de sidste Dage (i det 19de Aarhundrede) skal jeg nu give et kort Udkast over det, som Aanden har forkyndt til de nyere Propheter. Jeg vil da begynde med at sige, at en fornærmet Guds Plager og Straffe nu blive udgydt over Jordens Folkeslag. De begyndte med de Hellige i Jackson

County i Missouri; "og dersom den Retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den Ugudelige komme frem!" Man uddrev de stille og uskyldige Hellige fra deres Huse, man dræbte mange gode Mennesker, og mange Skarer af Qvinder døde af Anstrengelse, og mange Børn omkom af Mangel paa passende Føde. Og een Deel af Samfundet sluttede sig til dette barbariske Værk, medens de Tiloversblevne holdt ved og saae op, og glædede sig over at lide som et uskyldigt Folk; men de Ugudelige skulle nu have raset længe nok. De skulle dræbe og dræbes; deres Huse skulle blive brændte — deres Qvinder og Børn skulle lide, og der skal ikke være Nogen, som vil høre deres Skrig; thi da Guds Børn raabte, tillukkede de deres Øren for dem. Og viid da, o Beboere af Jorden, at Ødelæggeren har begyndt sit Værk, og han vil ikke ophøre, førend hans Gjerning er fuldført; Hungersnød vil vandre igjennem Landet; Pestilents skal bryde frem ved Middag. Ugudelighed skal tiltage; Krig og Trætte skal fylde Jorden, saa at de, som ønsker Fred og Sikkerhed, ville blive nødte til at gaae op til Zion for at finde den.

Men uagtet al Menneskens Børns Ugudelighed og den store Forfølgelse, som vil reise sig mod Guds Folk, ville de dog prædike Evangeliet over al Verden og samle alle de Rene af Hjertet fra hver en Nation under Himlen. Og Riget vil rulle frem fra Seir til Seir; og vil vedblive at sønderbryde alle Satans Indstiftelser, indtil vor Guds Herredømme skal være kjendt over al Jordens Overflade, og indtil han kommer til at regjere, som har Ret til at regjere.

Kydskhed.

Kydskhed er den yndigste og kosteligste Ædelsteen: den vil pryde dens Hovedsmykke, som besidder den, og funkle paa hans Pande i al Evighed.

Den blotte Idee om Kydskhed er uudsigelig skjøn og ophøiet for hvert dydigt Sind. Der er en Spire af sand Adel og guddommelig Majestæt i den kydske Mand eller i den kydske Kvinde, der giver Characteren en bevidst Værdighed og paabyder Ærbødighed, Hyldest og Høiagtelse. Den ædle og ophøiede Følelse — hellere at dø end besmittes — som efter Historieskriverne eengang gjennemtrængte det gamle romerske Folk, har vagt Beundring hos alle Reensindede i alle de efterfølgende Slægter.

Herlige Velsignelser ere givne og forjettede til dem, som trofast efterleve Loven om Reenhed, og paa en frygtelig Maade trues og straffes dens Overtrædere.

Patriarken Joseph modstod disse Fristelser, skjøndt han blev prøvet haardt, og paa Grund af hans Trofasthed annammede han en større Velsignelse end hans Brødre og hans Forfædre.

Lamaniterne (Indianerne i Amerika) der ere en Levning af Josephs Stamme, ere Arvinger til herlige Forjettelser formedelst deres Reenhed i sociale Forhold. Propheten Jacob talte til Nephiterne angaaende dette paa følgende Maade: — "O, alle I, som ere rene af Hjertet, opløfter Eders Hoveder og modtager Guds velbehagelige Ord og gjører Eder tilgode med Hans Kjerlighed; thi I kunne det til evig Tid, dersom Eders Sind er standhaftigt. Men vee, vee Eder, som ei ere rene af Hjertet, som ere urene denne Dag for Gud; thi uden at I omvende Eder, er Landet forbandet for Eders Skyld; og Lamaniterne, der ei ere saa urene som I, skulle (endskjøndt de ere forbandede med en svar For-

bandelse) vidske Eder lige indtil Ødelæggelse. Og Tiden kommer snarligen, da de, med mindre I omvende Eder, skulle besidde Eders Eiendoms-Land, og den Herre Gud vil bortføre de Retfærdige fra Eder. See, Lamaniterne Eders Brødre, hvem I hade paa Grund af deres Ureenhed og de Forbandelser, som ere komne paa deres Hud, ere mere retfærdige end I; thi de have ikke forglemt Herrens Bud, som bleve givne til vore Fædre: at de skulde have ikkun een Hustru, og af Medhustruer skulde de ingen have; og der skulde ikke begaaes Horeri iblandt dem. Og dette Bud iagttage de nu at holde; og fordi de saaledes efterleve dette Bud, vil den Herre Gud ikke udrydde dem; men vil være barmhjertig imod dem; og engang skulde de vorde et lyksaligt Folk. See, deres Mænd elske deres Hustruer, og deres Hustruer elske deres Mænd, og deres Mænd og deres Hustruer elske deres Børn; og deres Vantro og Had til Eder har sin Grund i deres Fædres Ugudelighed; hvormeget bedre ere I da end de i Eders store Skabers Aasyn? O, mine Brødre, jeg frygter for, at med mindre I omvende Eder fra Eders Synder, vil deres Hud være hvidere end Eders, naar I blive førte tilligemed dem for Guds Throne." (Mormons Bog Side: 121).

Horeri og Tøileløshed straffedes med Døden efter den mosaiske Lov. Udelukkelse fra Herrens Forsamling til det tredie Led, ja lige indtil det tiende, var Forbandelsen over ulovligt Afkom.

I Pagtens Bog er der givet følgende Lærdomme angaaende Hoer: — „Du skal ikke bedrive Hoer, og den, der bedriver Hoer, og ikke omvender sig, skal kastes ud. Men den, der har bedrevet Hoer, og omvender sig af sit ganske Hjerte og forsager det, og ikke gjør det mere, den skal Du tilgive; men om den gjør det igjen, skal den ikke tilgives; men skal kastes ud." (Pagtens Bog, Side: 72).

Efter Apostlen Johannes ville Størstedelen af alle Folkeslag paa Jorden i de sidste Dage være fyldte med Løsagtighedens Aand og vorde hjemsøgte med retfærdig Gjengjeldelse for deres Skjørlevnet og Vederstyggeligheder. (Aab. 17 og 18). Kunne vi ikke see den første Deel af denne Prophetie at opfyldes for vore Øine i det menneskelige Samfunds nærværende Tilstand? Gaaer ikke Løsagtighed og Overdaadighed frem i Landet uden at blues, og vandrer det ikke uhindret fra Hof til Hytte og fra Fyrsten til Bonden? Ere ikke de stolteste Stæder i Christenheden belæssede med Skjøger? Er Verden ikke fuld af Rænker og Utugt? Ere Hoveder ikke rastløse for at udkaste Planer for, og stræbe Lidenskaber ikke at tilfredsstille deres utæmmede Lyster?

I hvilket Lys betragtes denne store Liderlighed iblandt nuværende christelige Regjeringer? Betragtes den som en Forbrydelse af saa forfærdelig Størrelse, at den truer med Sønderlemmelse og Ødelæggelse af Samfundet, og, følgelig, værdig til fortjent Straf? Ak, nei! Det betragtes ikke engang som en Overtrædelse af Loven; men Huse ere derimod bevilgede dertil!

Hundreder og Tusinder af menneskelige Væsener komme aarligen til denne Verden uden nogen lovmæssig Herkomst. Saadanne Væsener kunne umuligen nære synderlig Kjerlighed til dem, der umiddelbart have været Ophav til deres Tilværelse: Man kan ikke vente det, og vi see det ei heller. Mange af dem voxe op til Modenhed uden noget tilsyneladende Led til at forene dem til den store Menneskeslægt. Dette vender Børnenes Hjerter imod Forældrene og Forældrenes imod Børnene, og Forbandelsen af Vanslægtning bliver begges Dom Disse Ting ere himmelraabende Onder, der raabe om Hevn fra det Høie.

I Henseende til det menneskelige Samfunds nærværende konstige Tilstand kan der anføres mange formildende Omstændigheder paa deres Vegne, som begaae disse Forseelser; men det vil neppe kunne negtes, at

Christendommens Natur i det Hele taget bestaaer sammen med Løsagtighed, Fordærvelse og Vederstyggelighed. Sandelig, vi kunne neppe vente at see Tingene anderledes, saalænge Millioner af vore Medskabninger ere sammenpakkede paa indskrænkede Steder og Jordkloden, og usselt underholdte ved Handelens svævende Begunstigelser, istedetfor at udspredes paa Jordens Overflade, opfylde den, og fryde sig ved et kjerligt Forsyns Goddædighed og ved Frugterne af deres egen Flid.

Giftermaal er en Anordning af Herren, og blev indstiftet for at bemyndige, indvie, besegle og høitideligholde Kjønnenes Forening for den menneskelige Arts Formerelse, og for at forene Samfundet i Kjerlighedens og Hengivenhedens Baand, idet det saaledes danner den Grundvold, hvorpaa Samfundets Bygning er opført, og paa samme Tid tjener til den Sluttesteen, ved hvilken den sammenholdes. Det er en høist hellig Anordning, og kan ikke ustraffet spøges med. Mand og Qvinde blive forenede ved Guds Lov; i Henseende til deres Vel forenes de og blive til eet, for aldrig mere at adskilles. Ægteskabsbrud er Brud paa det menneskelige Samfund, og svækker forholdsviis dets Bygning, og bliver til et Middel, hvorved Fred, Tillid og den almægtige Guds Velsignelser sikkert vil svinde bort.

Det burde derfor være de Helliges største Attraa at bevare deres Legemer og Aand rene og pletfri for de Vederstyggeligheder, som gaae i Svang iblandt Hedningene; at være kydske i Tanke, Ord og Gjerning; at gifte sig og styre deres Lidenskaber ved Herrens Lov, og saaledes sikkre sig Guds Velbehag, en reen Samvittigheds Bifald og et gudeligt Afkoms uskateerlige Velsignelse.

John Jaques.

Guds Veie og Menneskenes Veie.

(Fra the Deseret News.)

En af de største Attraaer hos de Hellige er, at leve for at gjøre Godt, at hjelpe til at opbygge Guds Rige. De, der lever i Lydighed til Alt, hvad Himlen forlanger, ræddes ikke for Døden; men ligesom det lille Barns rolige, fredelige Søvn meddeler fornyet Liv og Kraft, saaledes aabner Døden paany Liv til den Hellige, naar hans Aand tiltræder den forøgede Lyksaligheds og Herligheds Paradiis iblandt de Helliggjortes Aander, hvor de forblive indtil deres Legemer skulle opstaae og gjenforenes, saa at deres Sjæle kunne vorde udødeliggjorte i et nyt Liv, og indtræde i deres evige Faders umiddelbare Nærværelse.

Langt anderledes gaaer det med den Vantro; han ønsker at leve, for at han kan nyde Livet, og undflye den frygtelige Udsigt til Dommen eller en ubekjendt Verden, fordi han ikke kjender noget Bedre eller Værre, men frygter det Værste, og derfor ønsker han at tøve saalænge som muligt, hvor han er. Han frygter for at møde sin sidste store Fiende, Døden, da dette fæle Uhyre muligen kunde indføre ham i en eller anden fortvivlet Region, hvor han vil finde alle sine svage Forhaabninger om en udødelig Herlighed udslukket for evigt, og hvor Barmhjertighedens Røst ikke mere vil lade sine fredelige Toner lyde i hans tvivlende Øre.

Han kjender ikke den Hensigt, for hvilken han kom ind i Verden; han kjender ikke den Gud, som sendte ham hid; han

kjender ikke den Skjebne, der venter ham ved hans Bortgang; han har seet sine Medmennesker komme og gaae, indtil han er forsikkret om, at Touren snart maa komme til ham, ligesom til alle Andre; og han er i hele sin Levetid under Trældom, af Frygt for den uvisse Fremtid, angaaende hvilken ingen Reisende vender tilbage for at give ham Underretning; han nedlægger sig i Elendighed og opvaagner i Pine, og ønsker at vide, hvad han er uvidende om, og forglemmer, at de, som ikke ville lytte til Guds Propheters Røst, ikke vilde troe om end Nogen af de Døde skulde vende tilbage til dem. Guld er hans Gud; han tilbeder det Morgen og Aften, Middag og Midnat; og kunde han faae sit Ønske opfyldt saavidt, vilde han lægge sine sidste Levninger, Skelettet af hans ødelagte Legeme, ovenpaa sine Guld-Kufferter, for at beskytte hans Guds-Dyrkelses Gjenstand fra at blive vanhelliget, naar hans Aand er gaaet til de tilkommende mørke og ubekjendte Egne.

Saaledes gaaer det ikke med de Hellige, som agte det Nærværende blot som en Forberedelse for det Tilkommende; som vide og føle, at Jorden og dens Fylde, at Verden og dens Beboere ere Herrens; at hvad de besidde er en Huusholdning for det forbigaaende Øieblik; at de Intet have af deres Eget, de ikke kunne tage Noget med sig, naar de reise herfra; og om de kunde tage alt deres Guld, og Sølv, og Gods i deres Kufferter med dem, vilde det dog Intet gavne dem: thi alt det, som forgaaer ved at bruges, har ingen Værdi, undtagen forsaavidt som det bruges i een eller anden vigtig og nyttig Hensigt; og da der ikke er Noget, enten Arbeide, Plan, eller Kundskab i Afgrunden, føle de ingen Attraa til at tage det med dem, som de ikke kunne bruge, og Mangelen deraf vilde berøve de Tilbageblevne Leiligheden til at gjøre Godt, og saaledes tilsidst ødelægge Øiemedet af Skabelsen af hine gode Ting, som kun ere gode for det Gode, som kan udrettes med dem.

Da de elske Andre, som de elske sig selv, og da de gjøre mod deres Næste, som de vilde at Andre skulde gjøre imod dem, ønske de ikke at have nogle Midler til at gjøre godt med uden at benytte dem, men ønske at hengive Alt, hvad Gud har givet i deres Hænder, for at anvendes paa den meest virksomme og nyttige Maade til at fremme Gjenløserens Riges bedste Interesse, og den største Lyksalighed, som de Dødelige ere istand til at nyde her, til at berede dem til en større Salighed herefter.

Men saa ond som Verden er, og Alt, som dermed er forbunden, tilkommer det de Hellige at leve ligesaa fuldkomne i deres Kreds og Kald, og efter deres Kundskab her i denne Prøvelses-Tilstand, som de ville leve i den tilkommende Verden; om det ikke var saaledes; hvorfor bede de da deres himmelske Fader om, at hans Villie maae skee paa Jorden ligesom i Himlene. Og hvem vil gjøre Guds Villie paa Jorden, ligesom i Himlene, hvis ikke de Hellige ville gjøre det, og gjøre det? Visselig Ingen! fordi det er dem, og kun dem, der ville gjøre Guds Villie, som ere Hellige.

Forgjeves kalde I mig Herre, Herre, og gjør ikke det, som jeg siger, siger Frelseren. Dersom I elske mig, ville I holde mine Bud: Ved Kjerlighed fuldkommes Loven. Menneskene gjøre det, de elske at gjøre; de, som hade Gud, hade hans Lov, og ville følgelig ikke holde eller taale den; og de, som ikke kunne fordrage Guds Lov paa Jorden, ville ikke gjøre hans Villie paa Jorden; og de ville følgelig ikke vorde beredte til at fordrage den celestiale Lov, som Gud og alle Væsener, der boe for hans Aasyn i Himlen, handle efter.

Ligesom der ikke er noget Rum, hvor der ikke er noget Rige, er der ikke noget Rige, hvor der ikke er noget Rum. Hvor der

ingen Lov er, der er der intet Rige; og hvor der intet Rige er, der er der ingen Lov; thi alle Riger have en forstandig Tilværelse eller Væsener, og alle Væsener ere Undersaatter af Love, som ere meer eller mindre fuldkomne i sig selv, overeensstemmende med de Væseners Intelligenz og Reenhed, for hvem Loven er given, forsaavidt det angaaer Guds Love. Hvor der ingen Lov er, der kan ikke være nogen Overtrædelse; og hvor forstandige Væsener ikke kunne overtræde eller gjøre Uret, der er ingen Prøve af deres gode eller onde Egenskaber, Lidenskaber, Tilbøieligheder, eller Handlinger; ingen Prøve, formedelst hvilken de kunne dømmes, prises eller dadles, straffes eller belønnes, for hvad de gjøre. (Fortsættes.)

Poesie.

O, Gud! vi uden Smerter
Begynde nye Aar,
Fra vore glade Hjerter
Du Priis og Ære faaer;
Det Gamle er henrunden
Med Glæde og med Sorg,
Og hver af os har funden,
Du er saa tryg en Borg

Dit Rige nu udbredes
Til stor Velsignelse;
Til Lyset hver nu ledes,
Naar de vil Lyset see;
Du Mange alt har samlet
Og fører til Dit Land;
Hvem før i Mørket famlet
Nu Lyset skue kan.

O! lad den Ild nu brænde,
Som Du har tændt paa Jord,
Lad Mange sig omvende,
Lad Mange troe Dit Ord,
At vi ved Aarets Ende
Maae tælle Tusinder,
Som Du der hjem vil sende,
Hvor deres Brødre er.

Nu bede vi Dig, Fader,
I Jesu Christi Navn,
At Alt, hvad skee Du lader,
Maa være til vort Gavn.
Vi selv det ikke kjender,
Men Du, som Alting veed,
Vi er' i Dine Hænder,
Din Villie med os skee.

M. S.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.